

fortrinlig rutinerede Følt, som Stabsfjergenterne hidtil have været, og forhaabentlig fremdeles vilde vedblive at være. Saaledes motiveredes Forslaget da, og jeg udtalte til den ærede Krigsminister Forventningen om, at denne Lov vilde blive loyalt gennemført. Den ærede Krigsminister reiste sig kort efter og udtalte sin Tilslutning dertil; der skulde ikke være Tvivl om, at Lovens Bestemmelser skulde blive loyalt gennemførte. Der saft ikke ikke her, og jeg tror heller ikke i det andet Thing, nogen Udtalelse i modsat Retning, saa vi havde ingen Grund til at forudsætte, at denne Forventning skulde briste. Men nu høre vi, at det skal være under Overveielse i Krigsministeriet, og at Overveielser allerede skal have ført til et Resultat, at man vil slaa ind paa den modsatte Vej og føre Stabsfjergenter tilbage til Stillingen som første Underofficer ved Kompagniet. Hvis dette er Tilfældet, udtaler jeg her, at det er med Beklagelse, at jeg har været med til at give Mulighed for, at Kompagnierne kunde faae hver deres Stabsfjergent. Det vilde jeg ikke have været med til, naar jeg havde vidst, at man vilde bære sig saaledes ad. (Verg: Hvad siger Loven?). Det ærede Medlem spørger: Hvad siger Loven? Det er en Ordning af de tjenstlige Forhold, og Befalingsmændenes Tjenesteforhold er ikke en Sag, der er Gjenstand for Lov, den er Gjenstand for administrativ Foranstaltning, men hviler paa de Forudsætninger, ud fra hvilke Loven er givet. Jeg kan udtrykkelig sige til, at i dette Tilfælde synes det endog at være en Undtagelse fra Regelen, da Loven af 1864, der ialtsald formelt endnu ikke er hævet, udtrykkelig hjemler denne særegne Stilling for denne Klasse af Underofficerer. I den Veiledning, som er givet i den grønne Bog, forekommer dette ikke direkte, man vil ikke kunne paavise det ligefrem, men der er dog en lille Post, som staar i Forbindelse dermed, og som synes at illustrere denne Foranstaltning, som siges at være under Udarbejdelse i Krigsministeriet, det er nemlig Fordelingen af Stabsfjergenterne ved Ryttieriet. Det hedder i Loven af 25de Juli, at Ryttieriets Reserveeskadroner omdannes til Linieeskadroner, og der tildeles da Regimenterne i Anledning af, at Reserveeskadronen omdannes til Linieeskadron, hver to Stabsfjergenter. Regimenterne havde ikke Stabsfjergenter tidligere, og de ville altsaa til tre Eskadroner kun faae to Stabsfjergenter, en Eskadron vilde komme til at mangle en Stabsfjergent. Men hvad har nu Krigsministeriet gjort? Det har, som det synes, for at faae en Stabsfjergent til hver Eskadron og altsaa for at kunne lade ham gjøre Underofficerstjeneste, taget en af de to Stabsfjergenter, der paa Løven af 1867 ere tildelte Regimentsskolen, og sat over til den tredje Regimentsskadron. Det er saaledes, man har tilveiebragt en Stabsfjergent for hver Eskadron. Dette er imidlertid ikke Gjennemførelsen af Loven af 25de Juli, thi denne Foranstaltning er hærken

hjemlet ved Løven af 1867 eller ved Løven af 25de Juli. Jeg antager, at Meningen dermed kun er at gjøre det muligt at gennemføre den Ordning, man tilsigter med Hensyn til disse Underofficerer. Den Ordning, som tilsigtes, vil jo finde sit Udtryk i det Tjenestereglement, der udarbejdes, og da det er mig bekendt, at det endnu ikke er endelig udfømt, vil jeg saa tidlig fremdrage dette Spørgsmaal, for saa indtrængende som muligt at lagge den høitærede Krigsminister paa Stude, om han ikke i den Henseende vil betænke sig og forandre den Foranstaltning, som er under Fremkomst. Jeg maa gjøre den høitærede Krigsminister opmærksom paa, at Sagen jo ikke er gaaet ganske ud af Rigsdagens Haand, og at det jo vil findes fuldstændig naturligt, at man, dersom man maatte faae Grund til i Virkeligheden at beklage sig over Gjennemførelsen af et saa vigtigt Punkt som dette, saa ogsaa her fra dette Things Side tager sine Repressalier. Jeg havde tænkt at kunne udsætte dette Spørgsmaal til 1ste Behandling af Lønningssloven, hvor det naturligen vilde finde sin Plads; men netop for at fremskynde Sagen saa meget som mulig har jeg fundet det rigtigt at fremdrage det nu. Konsekventen er imidlertid ganske let at drage, thi ønsker man, at Stabsfjergenterne herefter kun skulle gjøre Tjeneste som Underofficerer, følger ogsaa naturligvis deraf, at man saa herfra heller ikke gaar ind paa at give dem mere end Underofficerlønning. Jeg tror ikke, den høitærede Krigsminister vil være tjent med en saadan Konsekvent, og jeg skal derfor slutte med den indtrængende Opfordring til det høitærede Krigsministerium, at det endnu vil forandre denne Beslutning, selv om den allerede nu maatte være tagen, thi jeg frygter for, at den vil føre til adskillige beklagelige Konsekventer.

Krigsministeren (Kauffmann): De faa og i det Hele taget ikke betydelige Anker, der ere fremkomne mod Krigsministeriets Budget, vilde ganske vist neppe have givet mig Anledning til at forlange Ordet, hvis der ikke fra enkelte Sider her i Salen var faldet Udtalelser, der gjorde det ønskeligt for mig at ytre mig noget nærmere om disse. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) udtalte sig i det Hele taget anerkjendende om Krigsministeriets Budget. Han fandt, at Fordringerne paa § 22 vare meget moderate, at endog Fordringerne paa § 26 ikke vare høiere, end man kunde have ventet; men han tilføiede, at disse henimod 4 Millioner Kr. til Forsvarsvæsenet, der fandtes der, ikke kunde virke syndelig affrækkende, fordi man havde Erfaring for, at Forsvarsmiinstrene pleiede at nøies med det halve Beløb. Det er muligt, at Forsvarsmiinstrene hidtil have viist sig altfor moderate i deres Fordringer; men jeg skal dog tillade mig at sige, at, naar man har været saa moderat denne Gang,